

УДК 007.4.55

СЕМАНТИКА ЖУРНАЛІСТИКИ В КОНТЕКСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ СОЦІАЛЬНИХ СИСТЕМ

Наталія Гайдур

*Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка С. Дем'янчука,
вул. академіка С. Дем'янчука, 4, 33027, м. Рівне, Україна,
e-mail: ricc.natalie@gmail.com*

У статті досліджено формування і трансформацію семантики журналістики у її зв'язку із соціальною системою суспільства, а також потенційну зміну концепції журналіста з посиланням на непередбачувані суспільні обставини. На основі теорій соціальних систем висловлено припущення, що терміни і поняття „журналістика” або „журналіст” ґрунтуються на поняттях, які змінюються або різняться в часі залежно від їх семантичних конструкцій. Наголошено на тому, що семантика журналістики допомагає дати коректну оцінку поточному станові професійних соціальних комунікацій.

Ключові слова: аутопоетичність, журналістика, контент, семантика, соціальні комунікації, урядкування.

Як змінюється сенс журналістики з часом і як відбувається важливість семантичної побудови контрацептивної формули журналістської концепції взагалі? Виокремимо спосіб, яким можна досягти розуміння у розв'язанні цього питання, через подання двох різних, якщо не протилежних, підходів до аналізу цієї проблеми.

Перший спосіб. У діяхронному контексті необхідно спостерігати, як виглядає сучасна журналістика та які зміни в журналістиці актуалізувались із плином часу. Подібна схема визначення сенсу сучасної журналістики ґрунтується не на теоретичних засадах необхідності визначення поняття журналістики чи її складників, а зосереджується на спостереженнях (моніторинги, контент-аналіз, опитування аудиторії, розуміння тенденцій функціонування окремих журналістських проєктів тощо), що дає можливість спостерігати журналістику як просто журналістику. В межах цього підходу актуалізується не інформування про підвищення інтересу або заохочення до визначень складних соціально-комунікаційних концепцій, а збирання та опрацювання великого емпіричного матеріалу, який складає основу апарату спостереження за журналістськими перетвореннями. Основна увага в цьому аналізі полягає передусім в зосередженні на зміні ключових прикладних характеристик окремих мас-медіа, груп мас-медіа, функціонування журналістики в окремому регіоні чи країні загалом.

Другий спосіб. У концептуальному контексті необхідно визначити, які конкретно контингентні формули створює теорія журналістики. Подібний аналіз стає способом дослідження того, як журналістика як соціально-комунікаційне явище намагається вписати і яким чином вписує контент у соціальне середовище суспільства. Вважаємо

цей підхід прагматичним, оскільки при підбитті підсумків його втілення відкидає будь-які особистісні та суб'єктивні мотивації [5].

У будь-якій теорії немає природного шляху, як у тих поняттях, які вона аналізує та які змінюються відповідно до того, з чого починається будь-яка теоретична концепція [9]. Розвиток цієї концепції залежить від наукових перспектив і тих цілей, які переслідує концепція; власне, тому можуть здатися наївними намагання узагальнити ключові поняття теорії в межах невеликої статті – але якщо ми можемо зосередитись на ключових поняттях наукової розвідки, то будь-яка наступна презентація наукової розробки стане втіленням у науковий текст якоїсь окремої, конкретно обґрунтованої вибраної концепції, яка не повинна розглядатися як абсолютне виконання всієї теорії потенціалу семантики журналістики.

Поняття семантики журналістики тісно пов'язані з аналізом журналістської практики – і щодо концепції цієї практики варто пояснити актуальність нашої невеличкої розвідки і пов'язати цей елемент актуальності із перспективами їх використання. Положення, які ми презентуємо у нашій статті, являють собою концепцію спостереження за системою і поняттями соціально-комунікаційних структурних зв'язків. Необхідність спостереження за тим, як журналістика робить суспільство функціонально диференційованим, призводить до актуалізації соціально диференційованих функціональних систем, за допомогою яких здійснюється аналіз.

Концепція семантичного розвитку журналістики передбачає таку конденсацію обраного суспільством сенсу, яку можна вважати консервативною формою урядування будь-якого виду суспільної практики. Соціально-комунікаційна семантика має сенс тоді, коли мас-медіа структуризуються і виконують таку функцію, результатом якої є зменшення складності сприйняття аудиторією контенту, що робить деякі мас-медійні об'єднання більш популярними, ніж інші (про це дотепно пише Крістіан Шульдт [11]). Це не означає, що соціально-комунікаційна семантика збільшує ймовірність конкретних мас-медійних об'єднань – у той час як інші варіанти контентного підключення до інших соціально-комунікаційних взірців залишаються поза увагою журналістського менеджменту і тому стають менш ймовірними.

Прикладом може слугувати концепція семантики журналіста, яка у контексті аналізованої проблеми здається доволі актуальною. Семантика журналіста постійно розвивається, адже соціальна комунікація є складним процесом, а тому доступною існує лише невелика можливість для успішної комунікації з точки зору семантики для швидкої герменевтичної процедури та фіксації комунікації [3]. Таким чином уможливується відстежування соціальних змін у зміненому використанні мови в семантиці журналістських виступів.

Вартує згадати підхід Нікласа Лумана до конденсації різноманітних форм семантичного аналізу комунікації. Основне припущення вченого полягає в тому, що суспільство в межах його історично-семантичного аналізу – це суспільство, семантика якого змінюється тоді, коли наслідки функціональної диференціації стають видимими [4]. Зосереджуючись на змінах семантики з плином часу, можна спостерігати за тим, як різні соціально-комунікаційні системи *приймають* та *сприймають* різні конфігурації

контентних формулювань, тим самим уможливаючи ширші дебати щодо поточних подій.

Семантика журналістики займає одне з центральних місць у формулюванні проблеми соціальної відповідальності журналіста, але перед визначенням чинників цього явища необхідно підкорегувати його сутність. Семантика журналістики – це рівень потенційного розвитку та окремого журналіста. Те, що є доволі умовним для одного журналіста, не означає, що це обов'язково неможливо для втілення взагалі, а також і те, що щось неможливо зробити по-іншому. Отже, семантика журналістики взагалі є умовною формулою її соціального втілення, формулою соціальної трансформації, в межах якої обробляється саморобна пікантність індивідуального підходу журналіста до контентного втілення розуміння поточних проблем.

Динамічна семантична стабільність журналістики дає змогу спілкуватися за допомогою такого контенту, який не потрібно виправдовувати чи щільно тлумачити, а це дає можливість вільно писати про такі проблеми, які, на думку журналіста, потребують якщо не вирішення, то принаймні оприлюднення. Отже, соціально-культурна еволюція, так би мовити, цивілізаційно виліковується, вона забезпечена формулюваннями, пов'язаними із семантикою журналістики як чинником просування контенту.

Семантика журналістики породжує реакцію суспільства та суспільних систем на ті проблемні ситуації, які не вирішує саме суспільство; концепція семантики журналістики, виходячи з журналістської історії трансформації, дає змогу зрозуміти, як журналістська практика розуміється самим суспільством як спосіб практики соціальної. Семантика журналістики намагається стабілізувати журналістику як практику, пов'язану із динамічним хаосом ([9, с. 92], який вдало використав цитату Дмитра Ольшанського [6, с. 300]). У цьому контексті журналіст розглядається суспільними чинниками відповідно до наявності чи відсутності у цього журналіста чітких визначень щодо проблеми та подальшого просування контенту з кожного конкретного комунікаційного випадку.

Семантика журналістики намагається фокусуватися щодо іншої сторони соціально-комунікаційної практики – не фокусуватись на жанрі, а, навпаки, на журналістові, що дасть можливість виокремити авторську журналістику як цілісну контентну семантичну одиницю соціально-комунікаційної практики. Це дає змогу, по-перше, проаналізувати, як „стандартна” журналістика з часом перетворюється на „якісну”, по-друге, увізразити контентні рамки журналістики, по-третє, зрозуміти ставлення журналіста до перспективи просування теми чи проблеми, зосередження на розробці формул змісту як концепції цієї „розкрути”.

Щоби мати можливість проаналізувати сформульовану у заголовку статті проблему, необхідно теорію пристосувати до нашого наукового інтересу. Найбільш актуальні теорії сучасних масово-комунікаційних систем – зокрема, погляди В. Різуна [9] – та будь-які посилання на функціональні соціально-комунікаційні системи – зокрема, практика В. Іванова та Н. Костенко [2] дають можливість сміливо *спостерігати* за *спостереженнями* про журналістику без онтологічно упередженого уявлення про те, якою має бути семантика журналістики. Причина подібного бачення проблеми криється в тому, що аналіз журналістської практики зосереджений на структурних аспектах тих комуніка-

ційних взірців, які сама журналістика створює для зміни функціональних систем – як швидкоплинних, так і з плином часу.

Найбільш актуальні теорії сучасних масово-комунікаційних систем та будь-які посилення на функціональні соціально-комунікаційні системи дають змогу стежити за тим, як журналістика, перетворюючись з часом, продовжує забезпечувати основу для синхронного аналізу суспільства. В межах функціональної соціально-комунікаційної системи семантика журналістики означає обґрунтування вибору кожного учасника соціально-комунікаційної практики у медійному кодуванні подій, за допомогою якого кожен журналіст „малює предмет, як звичайне явище” (дивимось у Оле Тиссена [14, с. 12]).

Усі традиційні наукові напрямки засновані на визначенні ключових явищ, для теорії вони залишають „різницю” систем. Початком для усіх системних теоретичних досліджень є, отже, не ідентичність, а різниця. Це справедливо може призвести до радикалізації онтологічних засад будь-яких досліджень. За допомогою онтології має бути вирішено питання, яке цікавить дослідників, що допоможе зосередитись на походженні тих феноменів, які досліджуються. Коли відправною точкою теоретичного опрацювання проблеми є відмінність між різними тлумаченнями одного й того самого явища, виникає ефект умовності. Це щось умовне означає, що немає ані чіткої необхідності, ані чіткої можливості визначити відмінності у тлумаченні проблеми, адже легко побачити різницю, коли знаєш, що шукаєш.

Семантична стабільність відтворює постійну рестабілізацію наукової проблеми. Для науки такий крок є кроком назад і дає зрозуміти, що дослідник, який йде таким шляхом, дотримується теорії системи відмінностей, але не дотримується реальності. Це стосується і журналістики. Якщо виникне потреба діагностувати створення і трансформацію концепцій журналістики, необхідно врахувати, що журналістика є визначеним суспільним феноменом, а концепції журналістики – важливим чинником семантичної побудови умовної формули для журналіста.

Для того, щоби аналізувати журналістику, необхідно спостерігати за дискримінацією журналістики. Подібні спостереження коректно розуміти не як біологічну потребу дослідника, а як прогностичне явище. Згадаємо Джорджа Спенсера Брауна: „Намалюй відмінність! Намалюй лінію, зроби відмінність. Виконай операцію «спостереження». Стань ближчим до майбутнього” [13, с. 29].

Будь-яке спостереження пов’язане з визначенням певної різниці у тлумаченні явищ. Необхідно врахувати те, що будь-яке спостереження полягає в тому, що аналітик повинен обрати одну точку зору на аналізовану проблему. З усіх спостережних операцій аналітик може здійснювати спостереження за тими явищами, які можуть являти собою парадокс. Його ключове посилення полягає у тому, що спостереження – це опрацювання відмінностей, тому спостереження визначаємо як одиницю виміру аналітики.

Реальність журналістської практики не є продуктом суто саморобних конструкцій, вона знаходиться в системі радикального конструктивізму. Без реальності горизонт дослідження був би розпливчастим, а спостереження – неможливими, тому що реальність завжди пов’язана із самореференцією. У зв’язку із тим, що спостереження не є чистим відображенням реальності, а внутрішньою системою побудови реальності, а у

спостереженні аналітик створює реальність, науковець може емпірично спостерігати за тим, як створюється наукова стабільність.

Коли концепція системи теорії спостережень використовується в суспільстві, не постає питання: що таке суспільство; замість цього актуалізується проблема того, як саме суспільство спостерігає за собою? Сучасне суспільство – це система спостерігання за сукупністю очікуваних *від* комунікацій та *контенту* комунікацій [7], і ця система оперує функцією обробки складності контенту. При цьому диференціації контенту виокремлюють три різні режими суспільств: сегментарне диференційоване, стратифікуюче диференційоване та функціональне диференційоване суспільство.

У межах сегментарно диференційованого суспільства суспільство сприймається як умовна родина, яка складається із членів сім'ї, які підтримуються через практику різноманітних соціальних проєктів. Рольова диференціація та розподіл праці не нав'язуються, але взаємодія між кожним членом суспільства, навпаки, є важливим механізмом обслуговування, а аутопоетичність суспільства підтримується насамперед присутністю і докучливістю спілкування. Важливо враховувати той факт, що за умов сегментарно диференційованого суспільства комунікативність не є примітивним менталітетом, це – функціональне обмеження простої суспільної організації, яка локалізує людські можливості. Це побічний продукт спілкування, що призводить до скромного функціонування попиту на складність думок.

Складно прослідкувати за точним переходом до наступної фази диференціації – стратифікуючого диференційованого суспільства, адже між варіаціями, відбором і рестабілізацією суспільства еволюція була сприйнята із шоком. Стратифікуючий режим суспільства заснований на такій системі взаємодії, яка враховує різницю між наявністю та відсутністю комунікацій; це – ієрархія місця суспільства в семантиці комунікацій, яка значною мірою являє собою простір для соціальної аутопоетичності. Тут існує вертикальний порядок у відношенні до комунікації, а тому важливо, в якій системі ієрархічних координат знаходиться джерело і споживач контенту: загальна семантика, яка лежить в основі соціальної символіки будь-якої громади, дозволяє цій громаді знайти своє місце у порядку комунікації. Суспільство, таким чином, прагне бути більш легітимізованим, що створює для нього певну, нехай ілюзорну, але все-таки безпеку.

Функціонально диференційоване суспільство фіксує чітку різницю між системою взаємодії та соціальною системою. Комунікація у функціонально диференційованому суспільстві являє собою відтворення суспільством контенту у такій формі, яка не передбачає прямої присутності учасників спілкування. Перехід від диференціації стратифікації до функціональної диференціації вказує на зміну комунікаційного орієнтування суспільства: від зовнішнього орієнтування еталонного горизонту до горизонту довідкового джерела. Для комунікації будь-які семантично розмежовані сфери суспільства не піддаються тотальному уніфікованому контенту, що призводить до різноманітного диференціювання суспільства в межах різних територіальних регіонів.

Отже, якщо ми розглядаємо соціальні системи, то вони складаються як одиниці різниці між якоюсь внутрішньою системою та зовнішнім світом. Соціальні системи складаються з комунікації та функціонують аутопоетично, створюючи себе через сис-

тему комунікацій. Сама ж комунікація, на думку Крістіана Шулдта, вписується у соціальні системи як мережа рекурсивних операцій, функція яких полягає у зменшенні складності розуміння будь-яких процесів та передачею інформації між невизначеною світовою складністю та людськими можливостями, що, таким чином, дозволяє обробляти складність [12].

Соціальні системи одночасно є самостійними, і тому вони встановлюють межу для себе як для системи та як для одиниці різниці між системою та зовнішнім світом. Аутопоетичність характерна для таких процесів, які самі створюються елементами системи, які є оперативні, функціонально та професійно закритими, але в межах цієї своєї закритості являють собою самодостатні системи. В соціальних системах такими самодостатніми феноменами виступають комунікації. Комунікації змінюють характер соціальних систем. У межах традиційних теорій опрацювання інформації семантика часто передається як така собі транспортна модель, що складається з лінійних відносин між відправником повідомлення та його одержувачем. У межах системних теорем семантика журналістики буде спостерігатись як замкнута система триетапного процесу відбору інформації: контент, зв'язок, розуміння. Кожен з цих трьох складників семантики журналістики є елементом вибору між тим, про що буде повідомлено (йдеться про одиницю різниці між лінійною інформацією та адаптованою під конкретну аудиторію інформацією), як буде повідомлено (йдеться про одиницю різниці між повідомленням і спілкуванням щодо цього повідомлення) і як це може бути сприйнято аудиторією (йдеться про різницю між сприйняттям і неприйняттям). Отже, спілкування розглядається як одна спільна скоординована операція вибору (джерела, аудиторії, контенту, способів передачі та отримання інформації тощо), яка рекурсивно має на увазі ефект кінцевого розуміння контенту [1].

Розуміння, отже, не означає вибору якогось коректного, правильного комунікаційного шляху, а являє собою цілеспрямовану комунікаційну операцію. Тому вважатимемо, що семантика журналістики розглядає і розуміння контенту, і його неприйняття кінцевим видом комунікаційних операцій.

Крістіан Шулдт вважав, що для систем зв'язку можлива будь-яка комунікація, але тільки в *сенсі сенсу*, а в межах соціальних систем комунікаційний досвід ґрунтується на критеріях думки [12]. Конститутивним змістом семантики журналістики є різниця між дійсністю та потенційністю її сприйняття аудиторією. Журналістська думка уявляється горизонтом певних можливостей через повторення та оновлення думок, таким чином не тільки відбувається актуалізація проблеми, про яку йдеться, але визначається герменевтичний потенціал аудиторії. Коли щось актуалізується, воно з'являється на горизонті потенційного аудиторного вибору. Журналістська думка повинна постійно відтворюватися як спілкування, яке має бути реалізованим. Це також означає, що журналістика рекурсивно підключається до змістовного спілкування у постійному процесі створення контенту.

Хоча соціальні системи є самостійними, вони не можуть існувати без зовнішніх чинників. Маємо конкретні відносини між цими чинниками, які являють собою певну структурну ланку, яка стає формою симбіозу між соціальними системами. Журналіс-

тика, таким чином, є зв'язком між автономною та залежною соціальними системами суспільства. Важливим у цьому контексті є те, що відкритість, яку презентує журналістика, є *кимось* визначеною відкритістю. Система відкритості насправді вибірково визначає, *що* може бути відкритим, і це призводить до парадоксів функціонування будь-якої самої соціальної системи, яка є закритою.

Таким чином, спостерігаючи за соціальними системами, можна помітити, що з'являються системи зв'язку, які запускаються рекурсивно самостійно, створюючи через журналістику певні опції комунікації. Журналістика допомагає таким системам зменшити складність контенту, оскільки вибирає актуальну систему за допомогою операцій потенційного вибору технологій подання контенту, які постійно відновлюються. Журналістика є такою системою зв'язку, яка встановлює власні межі для подальшої роботи через значущість комунікації, і це є соціально-комунікаційна концепція. Журналістика виглядає як чинник рекурсивних комунікаційних зв'язків, вона є чинником функціональної соціальної структури, яка формує системно-відповідне середовище.

Вище ми згадували про наукове спостереження як дискримінаційну операцію, про комунікацію як сторонній процес відбору проблем різної складності. Всі ці поняття стають актуальними для розуміння того, як спостерігати за спостереженнями, тобто – як аналізувати вже існуючі теорії. А тому перспективи дослідження цієї проблеми, на нашу думку, полягають у тому, що необхідно показати, як розгортається комунікаційна система суспільства – і продовжувати дослідження вартує з огляду на необхідність використання систем теоретичної оптики. Необхідно відстежувати різні зв'язки в суспільстві, які не тільки цікавлять журналістику, але які породжені журналістикою – і щоби пояснити цю парадоксальну ланку функціонування суспільного життя, необхідно продовжувати вивчати теоретичне обґрунтування комунікаційної системи суспільства.

Список використаної літератури

1. Владимиров В. М. Особливості розуміння журналістського твору, або Апперцепція у сфері масового спілкування / В. Владимиров [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://journalib.univ.kiev.ua>.
2. Иванов В. Досвід контент-аналізу: Моделі та практики / В. Иванов, В. Костенко. – К. : Центр вільної преси. – 2003. – 200 с.
3. Квіт С. Герменевтика: напрямки досліджень / С. Квіт // Слово і час. – 2006. – № 4. – С. 10 – 18.
4. Луман Н. Социальные системы. Очерк общей теории / Н. Луман. – СПб. : Наука, 2007. – 641 с.
5. Луман Н. Реальність мас-медіа / Н. Луман. – К. : ЦВП, 2010. – 158 с.
6. Ольшанский Д. В. Психология масс / Д. Ольшанский – СПб. : Питер, 2002. – 368 с.
7. Почепцов Г. Г. Теорія комунікації / Г. Г. Почепцов // Спілка рекламистів України, Українська асоціація паблік рілейшнз. – К. : [б.в.], 1996. – 175 с.
8. Різун В. В. Маси / В. В. Різун. – К. : ВПЦ Київський університет, 2003. – 118 с.
9. Різун В. В. Теорія масової комунікації / В. В. Різун. – К. : Видавничий центр „Просвіта”, 2008. – 260 с.
10. Habermas J. Kommunikation oder *gesellschaftlichen Arbeit*? Berlin, 1987, s. 130.
11. Schuldt, Christian. Romantik 2.0: Vom Suchen und Finden der Liebe im Internet, Gütersloher Verlagshaus, Gütersloh, 2013, s. 192.

12. Schuldt, Christian. Systemtheorie, Hamburg Europäische VA, Hamburg 2005, 94.
13. Spencer-Brown G. Lows of form, Allen & Unwiw, London, 1969, 141, 29.
14. Thyssen, Ole. Luhmann and epistemology // *Cybernetics & human knowing*, 2004, 11.1, p. 7–22.

References

1. Vladymyrov V. M. Osoblyvosti rozuminnia zhurnalistyky, abo Appertsepsiia u sferi masovoho spilkuvannia / V. Vladymyrov [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu : <http://journalib.univ.kiev.ua>.
2. Ivanov V. Dosvid kontent-analizu: Modeli ta praktyky / V. Ivanov, V. Kostenko. – K. : Tsentr vilnoi presy. – 2003. – 200 s.
3. Kvit S. Hermenevtyka: napriamky doslidzhen / S. Kvit // *Slovo i chas*. – 2006. – № 4. – S. 10 – 18.
4. Luman N. Sotsialnye systemy. Ocherk obshchei teorii / N. Luman. – SPb. : Nauka, 2007. – 641 s.
5. Luman N. Realnist mas-media / N. Luman. – K. : TsVP, 2010. – 158 s.
6. Olshanskyi D. V. Psykholohiia mass / D. Olshanskyi – SPb. : Pyter, 2002. – 368 s.
7. Pocheptsov H. H. Teoriia komunikatsii / H. H. Pocheptsov // *Spilka reklamistiv Ukrainy, Ukrainska asotsiatsiia pablik rileishnz*. – K. : [b.v.], 1996. – 175 s.
8. Rizun V. V. Masy / V. V. Rizun. – K. : VPTs Kyivskyi universytet, 2003. – 118 s.
9. Rizun V. V. Teoriia masovoi komunikatsii / V. V. Rizun. – K. : Vydavnychiy tsentr „Prosvita”, 2008. – 260 s.
10. Habermas J. *Kommunikation oder gesellschaftlichen Arbeit?* Berlin, 1987, s. 130.
11. Schuldt, Christian. *Romantik 2.0: Vom Suchen und Finden der Liebe im Internet*, Gütersloher Verlagshaus, Gütersloh, 2013, s. 192.
12. Schuldt, Christian. Systemtheorie, Hamburg Europäische VA, Hamburg 2005, 94.
13. Spencer-Brown G. Lows of form, Allen & Unwiw, London, 1969, 141, 29.
14. Thyssen, Ole. Luhmann and epistemology // *Cybernetics & human knowing*, 2004, 11.1, p. 7–22.

Стаття надійшла до редколегії 05.09.2018

Прийнята до друку 11.09.2018

SEMANTICS OF JOURNALISM IN THE CONTEXT OF THE FUNCTIONING OF SOCIAL SYSTEMS

Nataliia Haidur

*International Economic and Humanitarian University
Academician S. Demyanchuk's name,
Academician S. Demianchuk's Str., 4, 330127, Rivne, Ukraine,
e-mail: ricc.natalie@gmail.com*

The article investigates the formation and transformation of the semantics of journalism in its connection with the social system of society, as well as the potential change in the concept of a journalist with reference to unpredictable social circumstances. Based on theories of social systems, the assumption is clear that the terms „journalism” or „journalist” are based on concepts that change or vary in time depending on their semantic constructions. It is emphasized that the semantics of journalism helps to give a correct assessment of the current state of professional social communication.

It is understood that the method of studying the semantics of journalism lies in the multilateral analysis, which is based on the use of both diachronic and synchronous research directions. The diachronic analysis

attempts to clarify how the concept of journalism varies over time and what is the difference between the meaning and substance of the content of social communications. It is argued that the concept of journalism is structured for various functional systems - from censoring practices related to the dominant political system to exploring of economic interests.

Considering these consequences, the synchronous analysis focuses on the concept of a journalist that generates contingencies; and the difference in the scheme of observing social processes comes from pluralistic content. It is affirmed that during the prevailing period of the economic approach to social and communication practice, the concept of journalism involves self reference as a concept of semantics of journalism.

Key words: auto poeticism, journalism, content, semantics, social communication, governance.